

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА «СЕРГЄЄВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(Заява № 43798/05)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

10 грудня 2009 року

ОСТАТОЧНЕ

10 березня 2010 року

Текст рішення може підлягати редакційним правкам.

У справі «Сергєєва проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

Пеер Лоренцен (Peer Lorenzen), *Голова*,

Рената Ягер (Renate Jaeger),

Карел Юнгвірт (Karel Jungwiert),

Марк Віллігер (Mark Villiger),

Райт Маруст (Rait Maruste),

Миряна Лазарова Трайковська (Mirjana Lazarova Trajkovska), *судді*,

і Михайло Буроменський (Mykhaylo Buromenskiy), *суддя ad hoc*,

а також Клаудія Вестердік (Claudia Westerdiek), *Секретар секції*,

після наради за зачиненими дверима 17 листопада 2009 року,

постановляє таке рішення, винесене того самого дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена за заявою (№ 43798/05), поданою проти України до Суду на підставі статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянкою України пані Наталією Олексіївною Сергєєвою (далі — заявниця) 15 листопада 2005 року.

2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — п. Ю. Зайцевим.

3. Заявниця стверджувала, зокрема, що її права, гарантовані Конвенцією, були порушені у зв'язку з тривалим невиконанням судового рішення, винесеного на її користь.

4. 20 січня 2009 року Голова п'ятої секції вирішив направити цю заяву Уряду. Також Суд вирішив розглядати питання щодо суті та прийнятності заяви одночасно (пункт 3 статті 29 Конвенції).

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

5. Заявниця, 1946 року народження, проживає у м. Києві.

6. 28 січня 2004 року Шевченківський районний суд м. Києва зобов'язав Шевченківську районну у м. Києві державну адміністрацію у встановленому законом порядку провести оформлення приватизації квартири, у якій проживала заявниця разом зі своєю сім'єю.

7. 13 травня 2004 року це рішення було залишено без змін апеляційним судом м. Києва, і 27 липня 2004 року виконавча служба відкрила виконавче провадження.

8. 9 грудня 2004 року рішення було залишено без змін Верховним Судом України та набуло статусу остаточного.

9. Виконавче провадження у справі кілька разів зупинялося через подання боржником заперечень і клопотань про роз'яснення порядку та способу виконання рішення. 17 та 23 лютого 2005 року у зв'язку із невиконанням рішення на Голову адміністрації виконавчою службою було накладено штраф. У березні 2005 року виконавча служба надіслала до прокуратури подання про притягнення його до кримінальної відповідальності з підстав перешкоджання виконанню рішення, за яким 14 березня 2005 року у порушенні кримінальної справи було відмовлено.

10. 15 квітня 2005 року Шевченківська районна адміністрація видала заявниці та членам її сім'ї свідоцтво про право власності, і виконавче провадження було закінчено. Однак, враховуючи той факт, що Бюро технічної інвентаризації відмовило у реєстрації права власності заявниці та членів її сім'ї на квартиру через те, що документи про право власності, видані іншій особі — комунальному підприємству, не були визнані недійсними, виконавче провадження було відновлене.

11. 6 грудня 2005 року виконавча служба наклала на боржника штраф через невиконання ним рішення, винесеного на користь заявниці та членів її сім'ї.

12. 19 грудня 2005 року Шевченківська районна у м. Києві державна адміністрація подала позов до суду про визнання недійсним свідоцтва про право власності комунального підприємства на квартиру, і виконавче провадження на користь заявниці було зупинено.

13. 2 червня 2006 року Шевченківський районний суд м. Києва визнав свідоцтво про право власності комунального підприємства на квартиру недійсним.

14. 20 листопада 2006 року Бюро технічної інвентаризації зареєструвало право власності заявниці та членів її сім'ї на квартиру, і 8 грудня 2006 року виконавче провадження було закінчено.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

15. Відповідні положення національного законодавства були викладені у рішенні «*Ромашов проти України*» (*Romashov v. Ukraine*) від 27 липня 2004 року, заява № 67534/01, пп. 16–19) та в ухвалі про прийнятність у

справі «Скубенко проти України» ((*Skubenko v. Ukraine*) від 6 квітня 2004 року, заява № 41152/98).

ЩОДО ПРАВА

I. МЕЖІ РОЗГЛЯДУ СПРАВИ

16. Суд зазначає, що після того як справу було направлено Уряду, заявниця подала нову скаргу за статтею 13 Конвенції на те, що вона не мала ефективних національних засобів захисту щодо невиконання рішення від 28 січня 2004 року.

17. На думку Суду, нова заява не є деталізацією первісних скарг заявниці до Суду, які були подані нею більш як за три роки до того і які були направлені Уряду. Таким чином, Суд вважає неналежним розглядати цю скаргу зараз (див. рішення у справі «Пиряник проти України» (*Piryaniuk v. Ukraine*) від 19 квітня 2005, заява № 75788/01, п. 20).

II. ЩОДО ПРИЙНЯТНОСТІ

18. Заявниця скаржилася на те, що органи державної влади не виконали судові рішення від 28 січня 2004 року у належний строк. Вона посилалася на пункт 1 статті 6 Конвенції та на статтю 1 Першого протоколу до Конвенції, які передбачають таке:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом, який вирішить спір щодо його прав та обов'язків цивільного характеру...»

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права.

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів...»

19. Уряд стверджував, що ці скарги є неприйнятними. Уряд зазначив, зокрема, що, оскільки зазначене рішення було повністю виконано 20 листопада 2006 року, заявниця втратила статус жертви, а тому її заява є неприйнятною *ratione personae* відповідно до положень Конвенції. Більш того, подання цієї заяви є зловживанням правом на звернення до Суду, оскільки заявниця не проінформувала Суд про повне виконання рішення. У будь-якому випадку, заявниця не вичерпала засобів національного захисту щодо своїх скарг, оскільки вона не оскаржила дії державних виконавців на підставі невиконання рішення у належний строк.

20. Заявниця не погодилася.

21. Суд зазначає, що в інших справах він уже розглянув та відхилив заперечення Уряду, подібні до тих, які були висунуті у цій справі (див. вищезгадане рішення «Скубенко проти України» (*Skubenko v. Ukraine*) (dec.) і «Хайло проти України» (*Khaylo v. Ukraine*) від 13 листопада 2008 року, заява № 39964/02, п. 73). Суд не знаходить підстав, щоб дійти інших висновків у цій справі, і відхиляє заперечення Уряду.

22. Суд вважає, що заява не є явно необґрунтованою у розумінні пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що вона не є неприйнятною з будь-яких інших підстав. Таким чином, вона є прийнятною.

III. ЩОДО СУТІ

23. У своїх зауваженнях по суті заявниця стверджувала, що її конвенційні права були порушені внаслідок тривалого невиконання рішення від 28 січня 2004 року.

24. Уряд не погодився. Він підкреслив, що зазначене рішення було виконане у повному обсязі. Таким чином, порушень конвенційних прав заявниці допущено не було.

25. Суд нагадує, що вищезазначене рішення, яке підлягало виконанню з 13 травня 2004 року, залишалось невиконаним протягом двох з половиною років. Суд встановлює, що Уряд не надав жодного переконливого виправдання цій затримці.

26. Суд, враховуючи свою практику щодо невиконання судових рішень (див., наприклад, рішення у вище згадуваній справі «Скубенко проти України» (*Skubenko v. Ukraine*), пп. 37–38, у справі «Заїченко проти України» (*Zaichenko v. Ukraine*) від 22 листопада 2007 року, заява № 29875/02, пп. 30–31, і «Бітківська проти України» (*Bitkivska v. Ukraine*), від 4 жовтня 2005 року, № 5788/02), п. 35), встановлює, що мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції щодо надмірної тривалості виконання рішення у справі заявниці.

IV. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

27. Стаття 41 Конвенції зазначає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

28. Заявниця вимагала загальну суму 40 000 євро на відшкодування шкоди.

29. Уряд зазначив, що ця вимога є надмірною та необґрунтованою.

30. Враховуючи обставини справи та здійснюючи свою оцінку на засадах справедливості, як вимагається статтею 41 Конвенції, Суд присуджує заявниці 600 євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

31. Заявниця не висунула жодних окремих вимог щодо відшкодування понесених судових витрат, тому Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

32. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсоткові пункти.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* скаргу прийнятною.

2. *Постановляє*, що в цій справі мало місце порушення пункту 1 статті 6 Конвенції.

3. *Постановляє*, що в цій справі мало місце порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

4. *Постановляє*, що:

(а) упродовж трьох місяців від дня, коли це рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держававідповідач має виплатити заявниці 600 (шістсот) євро з урахуванням будь-якого податку, який може бути стягнуто із зазначеної суми; ця сума має бути конвертована в національну валюту державивідповідача за курсом на день здійснення платежу;

(б) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до остаточного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток (*simple interest*) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, плюс три відсоткові пункти.

5. Відхиляє решту вимог заявниці стосовно справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою і повідомлено в письмовій формі 10 грудня 2009 року згідно з пунктами 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
Секретар

Пеер ЛОРЕНЦЕН
Голова